

dan caminin nisbetleri ve dolayısıyla dış görünüşü bozulmuştur. Bu bakımdan kasnak ve kubbenin 1752 zelzelesinden sonraki tamirde yeniden yapıldıkları kuvvetle muhtemeldir. Her cephede altı üst-lü dört pencerenin varlığının klasik nisbetlere uygun olmasına karşılık tromplar hizasındaki üçlü pencerelerin de bu ihya sırasında açıldıklarına ihtimal verilmektedir. Caminin yapıldığı devrin özelliklerini belli eden nişli mukarnaslar ile süslü mihrabı gerçekten çok güzel bir eserdir. Sağ taraftaki minarenin şerefe çıkmalarının bilezikler halinde yapılışı bu kısmın geç devre ait olduğunu belli eder-se de kürsü ve pabuç kısımları orijinaldir. Kürsünün Bursa kemerli az derin nişlerle hareketlendirildiği görülür. Gövde başlangıcını belirten bileziğe kadar yükselen pabuç kısmında ise her bölüm yarım yuvarlak ve aşağıya doğru uçları sivrilmiş çubuklarla ayrılmış, her bölümün içine kabartma bir kabara işlenmiştir.

Ayşekadın Camii'nin avlu duvarına bitişik, kitâbesiz fakat klasik üslûpta sivri kemerli güzel bir çeşme vardır. Yine avlu duvarının bir köşesinde demir lokma parmaklıklı, iki tarafa yüzü olan ve 1222 (1807) tarihinde ihya edildiğini bildiren kitâbeli bir de sebîl bulunmaktadır. Caminin hemen karşısında bulunan Ekmekçizâde Ahmed Paşa Kervansarayı, 1018'de (1609-10) yaptırılmış olmasına rağmen Ayşekadın Kervansarayı olarak tanınmıştır. Cami, mimari bakımdan gösterişli kervansaray ve avlusundaki ulu çınar ile güzel bir eski şehir köşesi teşkil etmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

O. Nuri Peremeci, *Edirne Tarihi*, İstanbul 1940, s. 63-64; Oktay Aslanapa, *Edirne'de Osmanlı Devri Âbideleri*, İstanbul 1949, s. 106-107; Gökbilgin, *Edirne ve Paşa Livâsı*, s. 46, not 45, 321; Oral Onur, *Edirne, Türk Tarihi Vesikalarından Kitabeler*, İstanbul 1972, s. 128 (cami), 24 (çeşme), 49 (sebîl); Ayverdi, *Osmanlı Mi'mârîsi III*, s. 200-204.

SEMAVİ EYİCE

AYŞEKADIN KERVANSARAYI

(bk. EKMEKÇİZÂDE

AHMED PAŞA KERVANSARAYI).

AYŞÎ, Ubeydullah b. Muhammed

(bk. İBN ÂİŞE,

Ubeydullah b. Muhammed).

AYŞÎ MEHMED EFENDİ

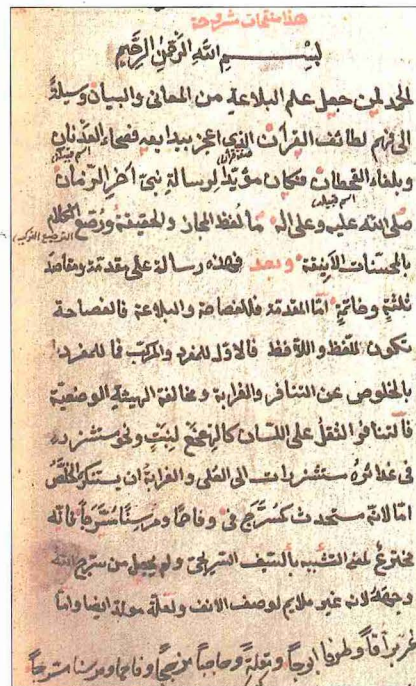
(ö. 1016/1607)

Osmanlı fakihi ve müfessir.

Tireli Mustafa Efendi'nin oğlu olan Ayşî Mehmed, ilk öğrenimini memleketinde gördükten sonra muallim Atâullah Efendi'den ders aldı. Bayındır'da Hacı Sinan Medresesi'ne müderris tayin edildi. Kısa zamanda şöhrete kavuştu. 990 (1582) yılında İstanbul'a gitti; bir medresede açık bulunan müderrislik imti-hanını kazanmasına rağmen görev almayarak inzivaya çekildi ve bu süre içinde telifle meşgul oldu. Yazdığı eserlere mükâfat olarak kendisine Tire'deki İbn Melek Medresesi müderrisliği verildi. Bir ara İstanbul'a gitti ve orada vefat etti. Mezarı Edirnekapı dışındaki Emîr Buhârî Zâviyesi yakınındadır.

Eserleri. Aynı zamanda şair olan Ayşî Mehmed Efendi'nin *Rûhu's-şurûh fi şerhi'l-Makşûd* adlı matbu (İstanbul 1260, 1275, 1282) eserinden başka, bazılarının yazmaları mevcut olan başlıca eserleri şunlardır: *Tefsîrül-Kur'ân* (tamamlanmamış); *el-Münakkaḥâtül-meşrûha* (meânî ve beyâna dair olan bu eserin Sü-

Ayşî Mehmed Efendi'nin *el-Münakkaḥâtül-meşrûha* adlı eserinin ilk sayfası (Süleymaniye Ktp., Süleymaniye, nr. 914/3)

leymaniye Kütüphanesi'nde yazmaları vardır: Lâleli, nr. 2918, 2191/1; Reisülküttâb, nr. 1169/18; Süleymaniye, nr. 914/3); *Şerhu Mülteka'l-ebhur*; *Haḳâ'ıku'l-uşûl*; *Netâ'icü'l-ezhân fi 'ilmi'l-ke-lâm*; *Telhîşü't-tarîkatil-Muhammediyye* (Brockelmann, *GAL Suppl.*, II, 656); *Telhîşü Ravzati'l-'ulemâ'* (Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 361); *Telhîşü's-Şihâh*. Bu sonuncu eser *Muhtârû's-Şihâh*'tan daha faydalı olmasına rağmen meşhur olmamıştır (*Keşfü'z-zunûn*, II, 1073).

BİBLİYOGRAFYA :

Atâi, *Zeyl-i Şakâik*, II, 523; *Keşfü'z-zunûn*, I, 454, 928; II, 1073, 1111, 1814; *Hediyetü'l-ârifîn*, II, 267; *Osmanlı Müellifleri*, I, 359; Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 361; II, 631, 656, 657.

HASAN GÜLEÇ

AYTAÇ, Hamit

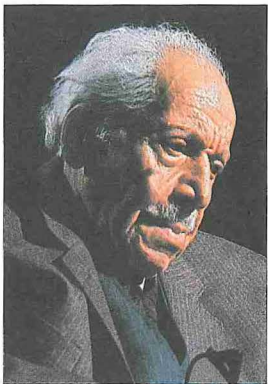
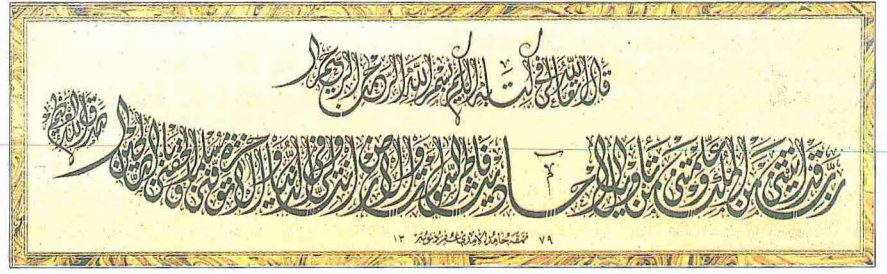
(1891-1982)

XX. yüzyılın meşhur Türk hattatı.

O zamanki adı Âmid olan Diyarbakır'da doğdu. Asıl adı Şeyh Müsâ Azmi'dir. Babası, Müstakimzâde'nin *Tuhfe*'sinde adı geçen hattat Âdem-i Âmidî'nin torunlarından Zülfikar Ağa, annesi Müntehâ Hanım'dır. Diyarbakır'da sıbyan mektebini, askerî rüşdiyeyi ve idâdiyi bitirdikten sonra 1908'de yüksek tahsil için İstanbul'a gitti. Bir yıl Mekteb-i Nüvvâb'a (1910'dan sonraki adıyla Mekteb-i Kudât) devam ettikten sonra sanata karşı kabiliyetini gören hocalarının tesiriyle Sanâyi-i Nefîse Mektebi'ne kaydoldu. Fakat babasının ölümü üzerine geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kaldığından tahsilini tamamlayamadı. Haseki'de Gülşen-i Maârif Mektebi'nde hat ve resim hocası olarak çalışmaya başladı; bu arada özel şekilde matbaa işleriyle de uğraştı. Rüşumat (Gümrük) Matbaası, Mekteb-i Harbiyye Matbaası ve sonra da hocası Mehmed Nazif Efendi'nin vefatı üzerine tayin edildiği Erkân-ı Harbiyye-i Umûmiyye Matbaası'nda Mehmed Emin Efendi ile beraber hattat olarak çalıştı. Bir yıl kadar da Almanya'da haritacılık ihtisası yapan Müsâ Azmi Bey, döndüğünde memuriyeti yanında geçim sıkıntısı sebebiyle Bâbîâlî'de Hattat Hâmid Yazı Yurdu'nu açarak Hâmid müstear imzası ile piyasaya yazılar yazmaya başladı. Bir süre sonra da resmî görevinden ayrılıp kendini tamamen bu işe verdi. 1928 harf inkılabından sonra atölyesini matbaa haline getirerek klişecilik, çinkografi, pantografi, mâmul mad-

deler için lüks etiket ve kartvizit basımı gibi işlerle meşgul oldu. Bunların yanı sıra hat ile de ilgisini kesmeyerek yurt içinden ve yurt dışından gelen özel istekleri karşılamaya devam etti. 1960 yılında Paşabahçe Cam Fabrikası'na girdi. Burada imal edilen cam eşya üzerine çeşitli yazılar yazdı. 1975'te emekliye ayrıldı; ömrünün geri kalan kısmını yazı yazmakla geçirdi. 19 Mayıs 1982'de vefat etti. Kabri Karacaahmet Mezarlığı'nda Şeyh Hamdullah'ın mezarının yakınındadır.

Hamit Aytaç yazı sevgisini ve ilk yazı derslerini, yetişmesinde büyük rolü olan sıbyan mektebindeki hocası -sonradan Büyük Millet Meclisi'nin ilk dönem Diyarbakır mebusu olan- Mustafa Âkif (Tutenk) Bey'den aldı. Askerî rüşdiyede, aynı zamanda Ali Rızâ Bey ekolüne bağlı bir ressam olan Yüzbaşı Hilmi Bey'den sülüs, Vahid Efendi'den de rika meşketi. Bu iki sanatkârdan Romen ve Gotik yazılarını da öğrendi. Ayrıca Hoca Esad Efendi ile Kolağası Ahmed Hilmi Efendi'den de sülüs ve nesih dersleri aldı. Yazıya olan merakı sebebiyle mektepte bir yılını kaybedince babası yazıyla uğraşmasını menetti. Ancak Sultan II. Abdülhamid'in cülüs yıl dönümünde yazdığı bir tuğra sebebiyle aldığı ödül, tekrar yazıyla meşgul olmaya başlamasını sağladı. İdadî yıllarında, Mustafa Râkım yolunda bir hattat olan akrabası Abdüsselâm Efendi'den sülüs ve celisini ilerletti, şahsiyeti ve sanat anlayışı büyük ölçüde bu zatın etkisinde gelişti. İmam Said Efendi'den de istifade etti. Ayrıca resimle de ilgilenerek ressam Ali Rızâ Bey tarzında eserler verdi ve daha çok peyzaj ile meşgul oldu. İstanbul'a geldiğinde Gülşen-i Maârif'teki öğretmenliği sırasında mektebin müdürü Süreyyâ Bey vasıtası ile tanıştığı Hacı Nazif Bey'den celi-sülüs, Reisülhattâtın Kâmil (Akdik) ile Neyzen Emin (Yazıcı) efendilerden sülüs ve nesih yazılarında faydalandı. Tuğra- rakes İsmail Hakkı (Altunbezer) Bey'in yanında tuğra çekme tekniğini geliştirdi. Ta'likte bir müddet Hulûsi (Yazgan) Efendi'ye devam ettiyse de daha çok Mehmed Esad Yesârî'nin yazı örneklerinin etkisinde kaldı ve onun yolunu benimsedi. 1916'ya kadar yazılarında "Şeyh Mûsâ Azmî", "Mûsâ Azmî" veya sadece "Azmî", bu tarihten sonra ise Diyarbakırlı oluşuna telmihen "Hâmidü'l-Âmidî" ya da yalnız "Hâmid" imzasını kullandı ve daha çok bununla tanındı. Celi-sülüste Mustafa Râkım ve Sâmî efendiler yolunda mükemmel bir sanat çizgisi ortaya koydu. Yetmiş beş yıllık sanat hayatının en parlak devresi 1920-1965 yılları arasına rastlar. Bu sürede ve sonrasında sayısız eser veren ve hayatını hattatlıkla kazanan Hamit Aytaç'a, Türk sanatı ve kültürüne üç çeyrek asra varan hizmeti ve katkıları sebebiyle İstanbul'da 1982 yılında Aydınlar Ocağı Bilim ve Sanat Kurulu tarafından "Üstün Hizmet Armağanı" verildi.

Hamit
Aytaç

Hamit Aytaç'ın celi-divanı bir levhası (Emin Barın koleksiyonu)

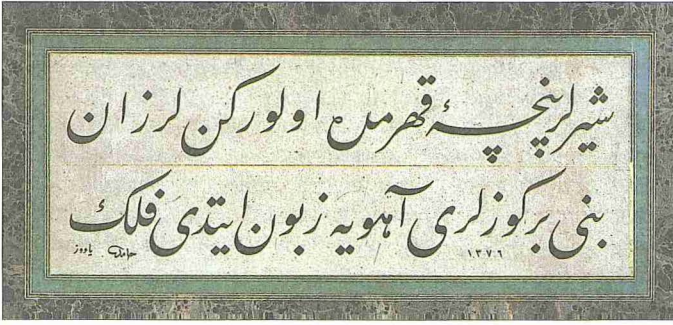
Hattat Hamit'in sanatını geliştirmede şahsî gayreti ve çabası ön planda gelir. O eski usulde bir hattatın yanında yetişmiş olmayıp daha çok hat otorite- riyle mütalaa ve müzakerelerde bulunarak ve eski hattatların yazı örneklerini sabırla ve titizlikle inceleyerek ilerlemiş ve başta celi-sülüs olmak üzere sülüs, nesih, celi, ta'lik ve diğer yazı çeşitlerinde, hatta Latin yazılarında hemen hemen aynı kudrette kalem kullanan bir sanatkâr şahsiyetiyle kendisini sanat çevrelerine kabul ettirmiştir. Hamit Aytaç, İslâm yazı sanatlarına yön veren ve İslâm dünyasının dikkatlerini İstanbul üzerinde toplamayı başaran büyük Türk hattatlarının sonuncusudur.

En önemli eserlerinden biri, satırlarda "Allah" lafızlarını alt alta getirerek, diğeri de Hasan Rızâ Efendi'nin mushaf-ı

şerifini esas alarak yazdığı Kur'an-ı Kerim'lerdir. Bunların ilki 1974'te ve daha sonraki yıllarda İstanbul, Almanya ve Beyrut'ta, diğeri ise 1986 yılında İstanbul'da basılmıştır. Kur'an cüzü, en'âm-ı şerif, Yâsîn-i şerif, dua ve evrâd mecmuası, elifbâ türünde yayımlanmış eserleri yanında, hilye, kıta, murakka' vb. levha boyutlarında sayısız eseri olup bunların pek çoğu Türk ve dünya koleksiyonlarına girmiştir. Eski harflerle yayımlanmış yüzlerce kitap, dergi, gazete ve mecmuanın kapak yazıları ile yeni harflerle neşredilmiş dinî ve edebî eserlerin Arapça metnlerinin pek çoğu onun kaleminden çıkmıştır. Son yazılarından oluşan *Kırk Hadis*, Abdülkadir Karahan'ın açıklamalarıyla birlikte Kültür Bakanlığı'na bastırılmıştır (İstanbul 1977; Ankara 1985).

Şişli ve Söğütözü camileri ile Sirkeci Hobyar Mescidi'ndeki yazıları, İstanbul Eyüp Camii'nin kubbe yazıları, Ankara Kocatepe Camii'nin mihrap üstü ve ana kubbe göbeği yazıları, Kasım-

Hamit Aytaç'ın celi-sülüs bir levhası
(M. Uğur Derman koleksiyonu)

Hamit
Aytaç'ın
celî-ta'lik
bir levhası
(Emin
Barın
koleksiyonu)

paşa Camii dış revakları üzerindeki Nebe' sûresi, Kadıköy Moda, Kartal, Pendik, Paşabahçe, Fındıklı, Hacıküçük, Çanakkale Çan, Denizli Tavas camileri yazıları, mezar taşlarına hakkedilmiş hatları onun celî yazıdaki dehasını ve kudretini gösterir. Özellikle Şişli Camii kapısı üzerindeki celî-sülûs aynalı istifi dünyaca ünlüdür. İstanbul Belediyesi Şehir Müzesi'nde 4603, 4604, 4605, 4626, 4651, 4658, 4661 numaralarda kayıtlı celî-sülûs, celî-ta'lik ve celî-divanî yazıları da onun en güzel eserlerindendir.

İslâm Konferansı Teşkilâtı'na bağlı Milletlerarası İslâm Kültür Mirasını Koruma Komisyonu tarafından 1986 yılında İstanbul'da düzenlenen milletlerarası ilk hat müsabakasına onun adı verildi.

Hamit Aytaç hattıyla hilye-i şerif (Emin Barın koleksiyonu)

Hayatının son yıllarında yurt içinde ve yurt dışında pek çok talebenin yetişmesine sebep olmuş ve icâzet vermiştir. Hattat Halim Özyazıcı ve Iraklı Hâşim Muhammed el-Bağdâdî kendisinden faydalananların başında gelir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin, *Son Hattatlar*, s. 119-124; Habîbullah Fezâilî, *Atlas-ı Haşâ*, İsfahan 1391, s. 379, 380, 649, 650; Mahmûd Şükr el-Cebûrî, *Neş'e-tü'l-haṭṭi'l-'Arabî ve tetavvûruhu*, Bağdad 1974, s. 171-173; Nâci Zeyneddin, *Muṣaavverü'l-haṭṭi'l-'Arabî*, Beyrut 1974, s. 133, 150, 188, 194, 263, 352, 361; a.mlf., *Bedâ'i'u'l-haṭṭi'l-'Arabî*, Bağdad 1981, s. 193, 196, 252, 253, 293, 294, 302, 335; M. Uğur Derman, "Hamid Aytaç", *Türk Hat Sanatının Şaheserleri*, İstanbul 1982, s. 65-67; a.mlf., "Hamid Bey", *Lâle*, sy. 1, İstanbul 1982, s. 18-19; Kâmil el-Baba, *Râhu'l-haṭṭi'l-'Arabî*, Beyrut 1983, s. 102-103, 134-136, 201, 221, 230, 246-251; Şevket Rado, *Türk Hattatları*, İstanbul 1984, s. 267-269; a.mlf., "Kaybettiğimiz Büyük Sanatkâr Hattat Hamid Aytaç", *Türkiyemiz*, sy. 39, İstanbul 1983, s. 1-4; *Milletlerarası Hattat Hamid Aytaç Hat Yarışması* (nşr. IRCICA), İstanbul 1985; İsmet Kerim Yenisey, "Hattat Hamid'le Mülakat", *Selâmet*, nr. 40, İstanbul 20 Şubat 1948, s. 12-13; Ali Alpaslan, "Hamid Aytaç", *Hayat Tarih Mecmuası*, sy. 11, İstanbul 1972, s. 16-20; a.mlf., "İslâm Yazı Çeşitleri", *Sanat Dünyamız*, sy. 32, İstanbul 1985, s. 35; sy. 33 (1985), s. 33; sy. 35 (1986), s. 41; a.mlf., "Hattat Hamid'in Kaybının Düşündürdükleri", *Milliyet*, İstanbul 04 Temmuz 1982; a.mlf., "Hattat Hamid", *Kaynaklar*, sy. 1, İstanbul 1983, s. 48-53; Necmeddin Şahiner, "Hat Ustası Hamid Aytaç", *Yeni Nesil*, İstanbul 14 Şubat 1975; "Illuminating The Quran", *Arabia*, London 1981, s. 74-75; Muhammed Harb, "Hâmid: âḥirü'l-haṭṭâṭini'l-'izâm", *el-'Arabî*, Küveyt 1982, s. 76-81; "Harflerin Bestekârı Kendisini Anlatıyor", *İlme İrfana Umrana Köprü*, sy. 61, İstanbul 1982, s. 8-15; İsmail Yazıcı, "Hattat Hamid'le Hastanede Yapılan Son Mülakat", *Sanat ve Kültürde Kök*, XVI, İstanbul 1982, s. 10-26; Emin Barın, "İslâm Âlemi Hattat Hâmid'i Çok İyi Tanır", *Yeni Nesil*, İstanbul 31 Temmuz 1982; Selçuk Erez, "Bir Kültür Ustasının Ölümü", *Güneş*, İstanbul 1 Haziran 1982; "Regard sur la Calligraphie Islamique: Calligraphie Hamid Aytaç", *Bulletin d'Information IRCICA*, İstanbul 1982, s. 11-13.

M. HÜSREV SUBAŞI

AYVANSARAY

İstanbul'da tarihi yarımada'nın
kuzeybatı köşesinde
surlar içinde bir semt.

Bir taraftan Haliç'e sahili olan bu semt bir taraftan da şehrin kara tarafı surları ile sınırlanmıştır. Ayvansaray adının nereden geldiği hususunda değişik görüşler vardır. Bazıları bunun, buradaki Bizans sarayından kalan mahzenlerde Osmanlı devrinde sıcak ülkelerden getirilmiş hayvanlar barındırıldığından, Hayvan Sarayı'ndan bozulduğunu iddia ederler. Bazıları da burada Bizans sarayından kalmış bir eyvan bulunduğunu, bundan dolayı Eyvan Sarayı'ndan Ayvan Sarayı şeklini aldığını ileri sürerler. Bu görüşlerin her ikisi de yeteri kadar inandırıcı değildir. J. H. Mordtmann ise Ayvansaray adının Eyyûb Ensârî'den geldiği ve Haliç surlarında açılan bir gediğin kapı kabul edilerek Eyüp semtine giden yolun başında olan bu kapıya Eyyûb Ensârî Kapısı denildiğini, zamanla halk dilinde bunun Ayvansaray Kapısı şekline dönüştüğünü ileri sürmüştür. Gerçekten Evliya Çelebi XVII. yüzyılda burayı Eyyûb Ensârî ve Ebû Eyyûb Ensârî Kapısı olarak adlandırır. XVI. yüzyılın yabancı kaynakları da buranın adını Hagiobazazi, Ayuanzarı Capi, Aybazari, Eiubasar Capi şekillerinde yazarlar. Eski bir fermenda ise bu geçit "Hazret-i Ebû Eyyûb-i Ensârî (aleyhi rahmetü'l-bârî) Kapısı" olarak adlandırılır.

P. Wittek'e göre, surların bu kesiminde bugünkü Eyüp semti yönünde geçit veren ve biri esasında bir gedik olan büyük ve küçük Ayvansaray kapılarının adları Eyyûb Ensârî'den gelmiş ve zamanla da bütün semtin adı olmuştur. Yine Wittek'e göre Ayvansaray semtinde tam surların içinde ve çevresinde yedi tane

Toklu İbrâhim Dede haziresi - Ayvansaray / İstanbul

